

Tytułowa teza wynika z postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego, który oddalił skargę kasacyjną w sprawie dotyczącej czynności Starosty w przedmiocie ustawienia znaku drogowego. Na jakie wątki zwrócił uwagę Sąd w uzasadnieniu?

Jak zauważył NSA, w omawianej sprawie bezsporne pozostawało, że przedmiotem zaskarżenia była czynność polegająca na ustawieniu znaku na drodze wewnętrznej, nie zaś akt zatwierdzenia organizacji ruchu, o którym mowa w § 3 ust. 1a pkt 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem czy inne działania, do których podmiot zarządzający drogą wewnętrzną jest uprawniony na mocy § 3 ust. 1a pkt 1 i 2 tego rozporządzenia. Skarżący konsekwentnie podnosił, że przed usytuowaniem znaku drogowego nie doszło do zatwierdzenia organizacji ruchu. Uwzględnił to w swych rozważaniach Sąd I instancji uznając, że umiejscowienie znaku, którego spór dotyczy, nie było poprzedzone żadnym aktem, lecz miało wyłącznie charakter czynności faktycznej.

W tej sytuacji dostrzegając, że powołane w skardze kasacyjnej przepisy rozporządzenia – wydanego na podstawie upoważnienia zawartego w art. 10 ust. 12 Prawa o ruchu drogowym – określającego szczegółowe warunki zarządzania ruchem na drogach publicznych, w strefach zamieszkania oraz w strefach ruchu (§ 1 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia), określają zasady zatwierdzania organizacji ruchu nie tylko na drogach publicznych, ale również w odniesieniu do dróg wewnętrznych (w strefach zamieszkania oraz w strefach ruchu) Sąd zauważył, że sądowa kontrola stosowania się przez podmiot zarządzający drogą wewnętrzną do zasad określonych w tym rozporządzeniu z pewnością nie może odbywać się w postępowaniu inicjowanym skargą na czynność polegającą na posadowieniu znaku drogowego. W świetle jednolitego orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego nie ma wątpliwości co do tego, że czynność polegająca na ustawieniu znaku drogowego, będąca w istocie czynnością wykonawczą do zatwierdzonej organizacji ruchu, nie należy do kognicji sądów administracyjnych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów NSA z 26 czerwca 2014 r. sygn. akt I OPS 14/13 oraz powołane tam orzecznictwo).

Z omówionych względów według NSA poza zakresem rozpatrywanej sprawy pozostawała kwestia czy zatwierdzenie organizacji ruchu drogowego przez podmiot zarządzający ruchem na drodze wewnętrznej (art. 10 ust. 7 ustawy – Prawo o ruchu drogowym) stanowi akt z zakresu administracji publicznej, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 6 p.p.s.a.

Na marginesie głównych rozważań Sąd ogólnie zaznaczył, że prawo do zaskarżenia działania organów jednostek samorządu terytorialnego w sprawach z zakresu administracji publicznej, w tym również beczynności – gdy organy te nie wykonują czynności nakazanych prawem – dają przepisy ustaw samorządowych (por. art. 101 ust. 1 i art. 101a ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 87 ust. 1 i art. 88 ust. 1 ustawy o samorządzie powiatowym).

Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 sierpnia 2021 r., II GSK 1491/21

Źródło: [CBOSA](#)